

264/2017

dispress

Concertino Praga

aneb jak jsem nakonec (ne)skočil

Stojím na kraji koncertního pódia zády do hlediště. Proti mně pomalu postupuje dav filharmoniků, v čele s dirigentem, nemám už kam ustoupit. Dirigent napřáhne taktovku, mě přímo pod nos a osloví mě. "Když skočíš, nebude to dnes ostuda". Otočím se a vidím, že pode mnou není hlediště, ale strmá hráz a pod ní propast obrovské přehrady. Co dělat? Z té hloubky se mi klepou nohy, ale má-li můj skok zabránit nejhoršímu ... Tak jo. Skočím! ...a ještě než dopadnu na betonovou stěnu hráze, stihnu se probudit.

Byl to jen sen, vypovídající o rozpoložení jedné neklidné mysli asi týden před koncertem laureátů soutěže Concertino Praga. Nakonec se nikam skákat nemuselo. Stačilo hezky zarecitovat, zazpívat a naše vystoupení možná opravdu bylo odlehčením onoho večera vážné hudby.

A tak nakonec díky všem pěvkyním i pěvcům z DRDS za odvalu i výkon!

JaS

anketa

„Co vás na divadle baví?“

Mě na divadle baví, že se můžu stát někým jiným, když představuju jinou osobu a můžu se povahově změnit.

Mě na hraní divadla baví to, že si vlastně hraju a přitom to ukazuju ostatním.

Mně na tom baví to, že když zrovna nehraju, tak se můžu dívat na to, jak hrajou ostatní.

Mně baví opakování písniček a nic mně tady neba... a všechno mně tady baví, čili mně nic nebaví ... všechno mně tady baví, čili ... nevím, jak to nazvat, ale prostě mně všechno baví.

„Co vám na divadle nejvíc vadí?“

Moc nemám ráda to, že si něco nazkoušíme a pak to někdo udělá špatně a ještě ze sebe dělá blbýho, aby byl vtipnej.

Vadí mi, když v představení udělám něco špatně a jsem pak na sebe kvůli tomu naštvanej.

Vadilo mi, když jsme třeba hráli zimu a musel jsem si vzít kabát, který strašně kousal, ale nestává se to často.

O jednom z nás

Můj kamarád se jmenuje Matěj Převrtil. Je mu 15 let. Seznámil jsem se s ním na táboře, když jsme zrovna hráli fotbal a mně přišel sympatický, hodný, milý a skromný, a tak jsem se s ním skamarádil. Matěj hraje ve filmech, v divadle a často dabuje. Například Mauglího ve filmu Kniha džunglí. Když s ním někam jdu, tak jsem vždycky rád, že ho zase vidím. Třeba minule při natáčení reportáže na letišti. Tento rok už je Matěj asistentem. **BUŠ**

*Touha
románu
Tajemství
Černého
kruhu*

(...) Bax mi zavolal a řekl, že mi Polly vykradl pokoj, a potom přišel na to, že i Zdeničce vykradl pokoj.

Říkala jsem, že to není možný, že Polly je hrozně hodnej člověk. A přemýšlela jsem, jak by to bylo možný, a na fotce v telefonu jsem uviděla, že Polly má tetování Černého kruhu.

Někdo mu to vyte-toval! A kdo má tohle tetování, stane se hrozně zlým. A krade.

Ukradne klidně klíče, telefon, a dokonce i vás.

Bax říkal, že Polly ukradl postel, hodinky, klíče od všech bytů v baráku, peníze, pejska, rostliny, skříň a potom vykradl poslední věc.

Ta je moc důležitá. Je to vysílač do všech bytů v zemi, který nám říká nehody na silnicích a jiné krádeže, ale i kdo někoho zabil.

Tak jsem zavolala Zdeně a řekla jí, že o půlnoci půjdeme Pollyho hledat. A až ho najdeme, vezmeme mu všechny věci zpátky.

Asi se Polly bude bránit, ale my mu musíme odtetovat to jeho tetování Černého kruhu. To bude těžké, nemáme odtetovávací polštářek, řekla jsem Zdeničce. A ona řekla, že to nevádí, že má vždycky v kapse odtetovávací nástroj.

A já se zeptala: Co když to nebude působit? Tetování Černého kruhu je moc pevné. A Zdena na to: Ten odtetovávací nástroj je malej, ale když se rozloží, je velkej jako dvoumetrověj barák. A odtetuje mu to tak silně, že už si na to, co udělal, nebude vůbec pamatovat. Na to dám krk.

Musíme se teda ještě dohodnout na tu hodinu v půl pátý o půlnoci, kdy se sejdem.

(...)

Mišťe

Březen 2017

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 264 připravili:
Mira Štěpánová, Josef Grec,
Samuel Budiman, Jakub
Sejkora, foto Hana Novenková,
grafika Magdalena Martinovská

Dětská scéna Svitavy 11.-13.6. nanečisto a načisto

